

Boswachter

De vogels in het bos worden overstemd door Daantje. Met zijn heldere stemmetje kwettert hij aan een stuk door. Op zijn rubberlaarsjes sloft hij door het droge blad, zijn handje in de ruwe hand van opa. De grootvader, iets voorovergebogen door het zware werk in de bouw, luistert aandachtig naar de toekomstplannen van zijn kleinzoon. Hij wil, als hij later groot is, graag boswachter worden.

‘Dat is mooi, Daan, dan ben je de hele dag buiten. Wat ga je dan allemaal doen?’ vraagt opa. De vijfjarige denkt eens goed na. Hij pakt een tak en zwaait er mee in het rond.

‘Dan ga ik spoken vangen.’

‘Spoken in het bos?’

‘Dat stond in een boek. ’s Nachts komen die spoken en die vangen wilde dieren of ze schieten ze dood.’

‘Poeh, poeh, dat klinkt eng, is dat niet gevaarlijk?’

Even zwijgt de kleine babbelkous. Dan kijkt hij stralend op naar opa.

‘Maar dan gaat u toch met mij mee. U kunt ook best boswachter worden. U bent veel sterker en dan kunt u samen met mij vechten tegen de spoken.’

Opa lacht om het idee. Hij is altijd wel in voor een stoeipartij, ondanks zijn zeventig jaar, dus waarom geen spoken vangen.

‘En hoe vinden we die spoken dan?’

‘Ik ga gewoon op uw rug zitten om ver te kunnen kijken. Dan vind ik de spoken vanzelf,’ juicht hij.

Opa gniffelt in zichzelf om de gedachte. Soms neemt hij de vijfjarige nog op zijn schouders, maar het kost hem steeds meer moeite. Hoe dat over vijftien jaar zal zijn?

Daan parkeert zijn moeders auto voor het huis van opa. Even blijft hij zitten. In zijn hoofd malen zijn gedachten. Hij weet eigenlijk ook niet wat hij hier doet. In een opwelling besloot hij om naar opa te gaan. Nadat zijn moeder zich verzekerd had, dat hij niet met vrienden in haar autootje zou gaan rondcrossen, was ze blij verrast. Het is lang geleden dat Daan bij opa op bezoek was. Hij is nu eenmaal druk en hij moet toegeven dat een bezoekje aan opa hem steeds meer benauwt nu opa ouder wordt. Dit is niet de opa zoals hij zich herinnert. Wanneer Daan uitstapt, ziet hij opa al enthousiast zwaaien vanuit zijn fauteuil. Daan houdt de huissleutel van zijn moeder omhoog, zodat opa niet op hoeft te staan om hem binnen te laten.

Daan buigt zijn lange lijf over naar opa en kust hem op zijn wang.

‘Hoe gaat het, opa?’

‘Het gaat,’ zegt opa. ‘En met jou?’

‘Ook,’ antwoordt Daan.

Daan heeft wat te drinken gepakt en zit tegenover zijn opa. Zijn gedachten gaan alle kanten op, over zijn studie, over zijn vrienden, over van alles. Van de aanblik van opa wordt hij ook niet blij.

‘Opa, wil je ergens naartoe of zo? Ik heb de auto van mama. We kunnen zo een eindje gaan rijden.’

Opa’s gezicht klaart op.

‘Zeker zou ik dat willen. Misschien kunnen we naar het bos, even de benen strekken,’ zegt hij met een grote knipoog want lopen is er niet meer bij. ‘De rolstoel staat in de bijkeuken. Zo wordt dat ding ook nog een keer uitgelaten.’

Daan vraagt zich af of hij er goed aan heeft gedaan om opa mee te nemen. Het kost moeite om hem in en uit de auto te krijgen. Het blijde gezicht van opa maakt veel goed. Hij maakt grapjes al vanouds, terwijl Daan hem door het mulle zand duwt.

‘Daar krijg je spierballen van, jongen, dat is wel nodig als je boswachter wilt worden.’

‘Boswachter?’

Opa vertelt hem over zijn vroegere plannen. Hoe Daan toen nog dacht dat opa hem wel op zijn schouders kon nemen. Het is nu eerder andersom. Ze lopen een tijdje verder, zonder veel te zeggen. Ieder met zijn eigen gedachten.

‘Wat ben je stil. Vroeger zweeg je mondje nooit.’

‘Ik ga stoppen met mijn studie.’

Dit is de eerste keer dat Daan dit uitspreekt. Hij was er zelfs niet eens helemaal zeker van dat hij wilde stoppen, maar nu het eruit is, valt er een steen van zijn hart.

‘Oh, waarom?’

Daan gooit alles eruit. Dat de studie natuurkunde saai is, dat hij het niet kan opbrengen iedere dag naar de colleges te gaan, dat zijn cijfers slecht zijn, dat hij te vaak uitgaat en te veel drinkt, dat hij de mensen waar hij mee samenwoont vervelend vindt en dat hij gewoon niet weet wat hij wil. Het lijkt net of hij in een keer alles wat in hem leeft eruit wil kieperen. Hij praat snel. Het is niet meer het hoge stemmetje, dat zich kon meten met de vogeltjes, maar toch schiet zijn stem een octaaf omhoog als hij zijn verhaal doet. Als hij dit allemaal aan zijn moeder of vrienden had verteld, dan hadden ze hem meteen van het tegendeel proberen te overtuigen en op alles goede raad gehad. Opa luistert gewoon. Soms vraagt hij iets, omdat hij het niet helemaal begrijpt, maar verder kan Daan zijn hele verhaal kwijt.

‘Kijk, Daan,’ opgetogen wijst opa tussen de bomen, ‘everzwijnen met jong.’

Ze komen als geroepen. Samen kijken ze hoe de everzwijnen tussen de bomen scharrelen. Ze houden hun adem in. Opeens lijkt alles niet meer zo erg, dan het daarnet nog leek.

‘Misschien moet ik maar boswachter worden,’ zegt Daan met een zucht.

Opa kijkt op naar zijn twee meter lange kleinzoon.

‘Je moet doen, waar je je goed bij voelt. Misschien hoef je geen boswachter te worden, maar wel vaker een frisse wind door je hoofd laten waaien. Vroeger wilde je spoken verjagen. Het lijkt me goed om eerst eens met de spoken in je hoofd te beginnen. Ze blazen je vreemde gedachten in.’

Er zit iets in. Het voelt of Daan inderdaad spoken verjaagd heeft, alleen al door erover te praten.

‘Ik voel me nu al beter. We gaan gewoon samen iedere week wandelen.’

‘Ik zeg geen nee, maar ik kan je niet echt helpen. Al die dingen die je vertelt zijn me een beetje vreemd.’

Daan schudt zijn hoofd. Hij weet wel beter. Misschien kan opa hem niet meer op de schouders dragen zodat hij alles kan overzien, toch weet hij wel hoe hij Daan de ogen moet openen.